

Tények

Pyarron városa, az Istenek Hegyén

P. sz. 3671, Arel második (Kék Acél) havában

– Hát nem káprázatos?

– Micsoda, tata? – kapta fel a fejét a báméskodásból a serdülő szerzetes. A rozoga deszkából eszkábált fapad remegett a gránitszürke falak tövében, ahogy a kölyök lóbálta a lábát rajta ülve.

– Az istenek verjenek beléd több tiszteletet, fiú! Kyel beavatottjával beszélsz! Hát a Templom. Ahogy a nap sugarai glóriát rajzolnak köré, mondják: Adron műve. Épp most, naplementében lenyűgöző igazán. Még Észak tudósai is bámulattal, értetlenül állnak a Gömb előtt, hasztalan kutatásokat végezve – az istenek alkotását halandó ésszel nem lehet lemásolni, még felfogni sem. Az egyetlen ember, kinek ez sikerült, onnan figyel minket most is. Selmo atyánk – Krad áldása rá! – vigyázó tekintete itt lebegett a Hegy felett mikor nagyapám idetelepedett, és ott lesz még akkor is, amikor a te unokáid unokákat dédelgetnek térdükön. Ehh, minek is jártatom a számat valakinek, aki tizennégy nyarat látott eddig. Fel sem fogod, hogy micsoda szerencse ért születésedkor, hogy az egész Délvidék legszentebb és legbiztonságosabb városában láttad meg a napvilágot!

A kölyök unott arccal rúgott arrébb egy kavicsot a köves úton. Szerzetesi novícius csuhája ellenére látszólag jobban érdekelték a rendház szomszédságában játszó fruskák, mint a Gömbszentély.

– És mi van a nyugati hadakkal, ta... atyám? Híre járja, hogy végeláthatatlan, sötétszín seregek gyülekeznek Syburr határában.

– Ne tarts te attól, fiam! Az Égi Templom két és félezer esztendő óta vigyázza a szent földet, és két és fél évezred múlva is azt fogja tenni. Ha tényleg kitör a háború, elesik tán

Syburr és pár védvár, de olyan nem létezik, hogy a Szentvárost bevegyék Krán istentelen szörnyekből álló légói. Gondolj csak bele, mellettünk, a Gömbszentélyből vigyáz minket az istenek összes helytartója, itt imádkozik értünk az Államközösség papságának dereka, hadaink a legképzettebb katonáknak adnak helyet az egész Délvidéken. Hogy a Pyarroni Titkosszolgálatot ne is említsük... – intett ráncos kezével az öreg csuhás.

– Titkosszolgálat? – mosolyodott el hitetlenkedve a fiú.

– Nekik köszönhetjük, hogy tudni fogunk a Sötét Birodalom hordáinak érkezéséről még jóval azoknak elindulása előtt. Jelen vannak minden fogadóban, minden arénában, minden rendházban, minden palotában és tanyán, semmi nem történik a tudomásuk nélkül.

– Nekem ez nagyon úgy hangzik, mint a Szürkecsuklyások... – vigyorgott félig felhúzott szájjal a fiú, de örült, hogy végre valami mást hall az öregtől a szent beszédeken kívül.

– Nem is állhatnának távolabb tőlük! A Titkosszolgálat nem hatalomért, nem haszonért küzd, hanem Államközösségünk biztonságáért. Eszedbe ne jusson holmi tolvajokkal összekeverni őket, tanuld meg tisztelni azokat, akik miatt ebben a romlatlan és biztonságos birodalomban élhetsz!

– Mesélj még, atyám!

Az öreg először mosolyodott el aznap: végre érdeklődik valami iránt a fiú! Mint beszédei kezdetén megszokta, végigsimított ősz haján, majd a suhanc kék szeméibe nézve suttogva mesélni kezdett úgy, mintha a birodalom legmélyebb titkait adná ki.

– A Titkosszolgálat őrző szemei mindent figyelnek, folyamatosan vigyázzák életünket. Neki jelentenek az ágon ülő varjak, a folyóvízben a halak, az utcán kóborló macskák. Bárkiből válhat az Államközösség ügynöke, ha tetteivel kiharcolja az érdemet.

– Még egy szerzetesből is? – tátotta el a száját a fiú.

– Bizony, még egy szerzetesből is – kacsintott az öreg, és a fiú vállára tette a kezét pihenésképpen. – Vagy egy kereskedőből, egy lovagból, egy fogadósból, egy ékszerészből. Egy ibarai dzsadból, egy sztyeppékről érkezett nomádból, egy erigowi nemesből, egy otthontalan vándorból. Nem számít, honnan és milyen körből származol, míg hűséged rendíthetetlen a Szervezet, vagy ahogy maguk között hívják, a Komp...

– Honnan hallottál minderről, atyám? – vágott közbe hirtelen a fiatal novícius.

– Több, mint egy emberöltővel a háta mögött, fiam, sok minden ragad rá a magamfajta kíváncsi szerzetre – mosolygott az öreg. Annyira örült a fiú érdeklődésének, hogy még tiszteletlensége felett is szemet hunyt.

– Csak mert nem gondoltam volna, hogy még egy Kyel–papot is ilyen jól megvezet a Kompánia. Mindennek tán a fele igaz, atyám. Ám hogy melyik fele?!

A fiú felemelkedett a deszkákról, leporolta csuháját, majd egy szó és pillantás nélkül elindult a köves úton az egyik gránitszürke rendház irányába.

Az öreg pap elnémult, lelke mélyén egy érzés fagyasztotta bele a szót. *Érezte*, hogy a kölyök igazat beszél.

– Várj csak, fiam, te honnan...? – kiabált utána, a novícius azonban már eltűnt a rendház szürke falai mögött.